

Kyrkan Jesu Liv Och Uppståndelse

BIBLISKA SANNINGAR OM STATEN ISRAEL

RLJ-1176-SE

JOHN S. TORELL

8 MARS 2009

DEL 6: VÄNTAN PÅ MESSIAS

Mycket få kristna har försökt förstå hur judar ser på sig själva, hur de tänker, vad som motiverar dem, och mest av allt, hur de ser på det jordiska landet Israel och Messias. Det är omöjligt att avhandla detta i en kort predikan men jag skall ge er en glimt som kan hjälpa alla som så önskar göra en djupare undersökning av ämnet.

Efter delningen var det Nordriket som kom att bära namnet Israel, medan Sydriket fick namnet Juda. Vi riktar först våra blickar mot Nordriket.

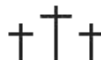
Jerobeam I, konung i Israel 931-910 f. Kr.

Efraimiten Jerobeam hade fått lyssna till Guds ord genom profeten Ahia från Silo, men han fruktade likväl inte Herren utan gick mycket långt i avfällighet. I stället för den av Gud förordnade tempeltjänsten i Jerusalem lät han upprätta en egen tempeltjänst i Betel och Dan, där han ställde upp två guldkalvar. »Därefter sade han till folket: Se, här är din Gud, Israel, han som fört dig upp ur Egyptens land» (1 Kon. 12:28). »Detta blev en orsak till synd; folket gick ända till Dan för att träda fram inför den ena av dem. Han byggde också upp offerhöjdshus och gjorde till präster allehanda män ur folket, sådana som icke voro av Levi barn» (1 Kon 12:30-31). »Av eget påfund» anordnade han en högtid i åttonde månaden (i stället för den av Herren förordnade lövhyddohögtiden i sjunde månaden) och gjorde själv tjänst vid avgudaaltaret i Betel (1 Kon 12:33).

Genom detta allvarliga avfall från Herren och den av honom instiftade tempeltjänsten, drog Jerobeam Guds dom över Israel och konungahuset. Profeten Ahia från Silo fick bl.a framföra följande budskap till honom via hans hustru: »Så säger Herren, Israels Gud: Se, jag har upphöjt dig ur folket och satt dig till furste över mitt folk Israel och har ryckt riket från Davids hus och givit det åt dig. Men du har icke varit sådan som min tjänare David... Du har gjort mer ont än alla som hava varit före dig och har gått bort och gjort dig andra gudar... Därför skall jag låta olycka komma över Jerobeams hus och **utrota allt mankön av Jerobeams hus**, både små och stora i Israel... Herren skall låta en konung uppstå åt sig, en konung, som skall utrota Jerobeams hus... Herren skall **rycka upp Israel ur detta goda land** som han har givit åt deras fäder och skall förströ dem på andra sidan floden, därför att de hava gjort sig Aseror och därmed förtörnat Herren. Och han skall prisgiva Israel för de synders skull, som Jerobeam har begått och genom vilka han har kommit Israel att synda» (1 Kon 14:7-16). Här hotar sålunda Gud att låta den dom komma över folket, som enligt Mose blir följderna av folkets ohörsamhet.

Nadab, konung i Israel 910-909 f. Kr.

Jerobeams son Nadab vandrade på sin faders väg (1 Kon 15:26) och blev dödad av Baesa i en sammansvärjning. **Så förgjorde Baesa hela Jerobeams hus »i enlighet med det ord som Herren hade talat genom sin tjänare Abia från Silo»** (1 Kon 15:29).

8341 Fair Oaks Blvd, Suite B, Carmichael, CA 95608

Mailing Address: P.O. Box 166 Sheridan, CA 95681

Phone: (916) 944-3724 • Toll Free: (888) 708-3232 • Fax: (530) 633-2918 • www.eaec.org

Baesa, konung i Israel 909-886 f. Kr.

Inte heller med Baesa hade Israel fått ett kungahus som vände om till Herren. Han »gjorde vad ont var i Herrens ögon och vandrade på Jerobeams väg» (1 Kon 15:34). Därför måste domen också komma över Baesa och hans hus, vilket profeten Jehu kungjorde med följande ord: »Du har vandrat på Jerobeams väg och kommit mitt folk Israel att synda... Därför vill jag *bortsopa Baesa och hans hus*; ja, jag vill göra med ditt hus, såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus... (1 Kon 16:1-4).

Ela, konung i Israel 886-885 f. Kr.

När Baesas son Ela var konung, gjorde Elas hövitsman Simri uppror och gjorde sig själv till konung. Han »*förgjorde hela Baesas hus... i enlighet med det ord som Herren hade talat till Baesa genom profeten Jehu* - detta för alla de synders skull, som Baesa och hans son Ela hade begått och genom vilka de hade kommit Israel att synda...» (1 Kon 16:11-13).

Omri, konung i Israel 885-874 f. Kr.

Simri var konung för endast sju dagar. När han angreps av Omri, lät han bränna sig inne i sitt palats. Under Omris första tid betraktade hälften av folket Tibni som sin ledare. Efter Tibnis död c. 880 blev Omri ensam konung, men inte heller han aktade på Herrens ord. »Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons, väg och i de synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (1 Kon 16:26).

Ahab, konung i Israel 874-853 f. Kr.

I och med Omris son Ahab hade Israel fått en konung, som handlade i strid med Guds ord »mer än någon av dem som hade varit före honom... Han tjänade Baal och tillbad honom. Och han reste ett altare åt Baal i Baalstempelt som han hade byggt i Samaria. Därtill lät Ahab göra Aseran» (1 Kon 16:30-33). Det blev profeten Elia som fick uttala Herrens dom: »*Av Ahabs hus skall jag utrota allt mankön*, både små och stora i Israel. Och jag skall göra med ditt hus, såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus och såsom jag gjorde med Baesas, Ahias, sons, hus, därför att du har förtörnat mig och kommit Israel att synda» (1 Kon 21:21-22).

Ahasia, konung i Israel 853-852 f. Kr.

Ahabs son Ahasja »vandrade på sin faders och sin moders (feniciskan Isebels) väg och på Jerobeams, Nebats sons, väg... Han tjänade Baal och tillbad honom och förtörnade Herren, Israels Gud, alldeles såsom hans fader hade gjort»(1 Kon 22:53-54).

Joram, konung i Israel 852-841 f. Kr.

Eftersom Ahasja inte hade någon son, efterträddes han på tronen av sin broder Joram. »Han gjorde, vad ont var i Herrens ögon; dock icke såsom hans fader och moder, ty han skaffade bort den Baalsstod, som hans fader hade låtit göra. Dock höll han fast vid de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda; från dessa avstod han icke» (2 Kon 3:2-3). Gud lät Jorams härhövitsman Jehu göra uppror och han *dräpte Joram och hela Ahabs hus »i enlighet med det ord som Herren hade talat*

till Elia» (2 Kon 10:17). Så drabbade Herrens dom också Israels tredje konungahus. Skulle Israel äntligen få ett rättsinligt kungahus i och med nimsiden Jehu?

Jehu, konung i Israel 841-814 f. Kr.

Jehu utrotade Baal ur Israel. »Men från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda, från dem avstod icke Jehu, icke från guldkalvarna i Betel och Dan» (2 Kon 10:28-29). Men Herren sade till Jehu: »Därför att du har väl utfört, vad rätt var i mina ögon, och gjort mot Ahabs hus allt vad jag hade i sinnet, därför skola *dina söner till fjärde led* sitta på Israels tron» (2 Kon 10:30). Så skedde ock. Jehu efterträddes i tur och ordning av Joahas, Joas, Jerobeam II och Sakarja, innan också hans hus straffades med undergång.

Joahas, konung i Israel 814-798 f. Kr.

Jehus son Joahas »gjorde, vad ont var i Herrens ögon, och följde efter de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 13:2).

Joas, konung i Israel 798-782 f. Kr.

Joahas' son Joas gjorde också han »vad ont var i Herrens ögon, han avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem» (2 Kon 13:11).

Jerobeam II, konung i Israel 782-753 f. Kr., samregent förmodligen från 793

Joas' son Jerobeam gjorde också »vad ont var i Herrens ögon; han avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 14:24). Men »*Herren hade ännu icke beslutit att utplåna Israels namn under himmelen*» (2 Kon 14:27) och gav därför Jerobeam territoriella framgångar »i enlighet med det ord som Herren, Israels Gud, hade talat genom sin tjänare, profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer» (2 Kon 14:25).

Sakarja, konung i Israel 753-752 f. Kr.

Jerobeams son Sakarja gjorde »vad ont var i Herrens ögon, såsom hans fäder hade gjort; han avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 15:9). I en sammansvärjning dödades han av Sallum. »*Så uppfylldes det ord, som Herren hade talat till Jehu, när han sade: Dina söner till fjärde led skola sitta på Israels tron. Det skedde så*» (2 Kon 15:12).

Sallum dödades redan efter en månads regering av Menahem.

Menahem, konung i Israel 752-742 f. Kr.

Inte heller genom Menahem hade Israel fått ett kungahus, som ville vända om till Herren och hans ord. Jerobeams hus, Baesas hus, Omris hus och Jehus hus hade alla fortsatt i avfällighet och i enlighet med profeternas förutsägelser gått under. Också Menahem gjorde »vad ont var i Herrens ögon; han avstod icke, så länge han levde, från de

Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 15:18).

Sonen Pekaja, konung i Israel 742-740 f. Kr. on Pekaja faderns fotspår. »Han gjorde, vad ont var i Herrens ögon; han avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 15:24). I en sammansvärjning dödades han av sin livkämpe Peka.

Peka, konung i Israel 740-732 f. Kr. Räknade sina år från 752

Någon förändring i förhållandet till Israels Gud medförde inte heller detta tronskifte. Peka gjorde »vad ont var i Herrens ögon; han avstod icke från Jerobeams, Nebats sons, synder, genom vilka denne hade kommit Israel att synda» (2 Kon 15:28). Vid denna tid kom Tiglat-Pileser III, konung i Assyrien 745-727, och intog bl.a Gilead och Galiléen med hela Naftali land, och förde folket bort till Assyrien, förmodligen år 733 f. Kr. (2 Kon 15:29). (Denna händelse bildar bakgrund till Jesaja 9:1-7). I en sammansvärjning dödades Peka av Hosea, Elsas son.

Hosea, konung i Israel 732-723 f. Kr.

»Han gjorde, vad ont var i Herrens ögon, dock icke såsom de israelitiska konungar, som hade varit före honom» (2 Kon 17:2). Men *folkets tid för bättring var nu ute*. De många kallelserna till omvändelse hade avvisats och domen över ohörsamheten, sådan den förutsagts av Mose, måste nu gå i fullbordan. Konungen i Assyrien »angrep hela landet och drog upp mot Samaria och belägrade det i tre år» (2 Kon 17:5). Staden intogs 722 och Israel fördes bort till olika platser inom det assyriska världsväldet. »Israels barn hade ju syndat mot Herren, sin Gud... De hade fruktat andra gudar. De hade vandrat efter de folks stadgar, som Herren hade fördrivit för Israels barn, och efter de stadgar som Israels konungar hade uppgjort... Och Herren hade varnat både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt: Vänden om från edra onda vägar och hållen mina bud och stadgar - efter hela den lag, som jag gav edra fäder - så ock vad jag har låtit säga genom mina tjänare profeterna. Men *de ville icke höra*, utan voro hårdnackade såsom deras fäder, vilka icke trodde på Herren, sin Gud... De följde efter fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet likasom de folk, som voro omkring dem, *fastän Herren hade förbjudit dem att göra såsom dessa*... Så förkastade då Herren all Israels säd och tuktade dem och gav dem i plundrars hand, till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte... Till slut försköt Herren Israel från sitt ansikte, *såsom han hade hotat genom alla sina tjänare profeterna*» (2 Kon 17:7ff).

Så vittnar Gamla testamentet om hur Nordriket Israel gick sin undergång till mötes genom ohörsamhet mot Herrens röst. Den splittring som toleransen av främmande gudsdyrkan medförde visade sig dödlig. Den främmande gudsdyrkan var en smitta, som man inte kunde göra sig fri ifrån. De allvarliga varningar för gemenskap med främmande gudsdyrkare, som givits genom Mose, visade sig sålunda vara verkligen befogade. Hur var då förhållandena i Juda? Tog man i Sydriket bättre vara på Mose undervisning?

Ovanstående citat visar den undervisning och det tänkande som de rabbinska ledarna för 62 år sedan, ett år före upprättandet av den politiska staten Israel år 1948. De judiska ledarna godtog inte att historien om "hebréerna" är en historia om människan (Abraham, Isak, Jakob, Moses, Josua och profeterna) och att de

hade en personlig uppenbarelse från Gud. De var människor som kallats av Gud att tjäna och göra hans vilja.

1947 hade de judiska ledarna samlat sitt folk kring en gemensam historia, religion, ritualer och drömmen att åter upprätta ett jordiskt rike i landet Kanaan med Jerusalem som huvudstad.

Låt oss nu titta på de judars historia som bodde i Judéen från tiden kring återkomsten från Babylon till Jesu födelse:

DEN MACKABEISKA ERAN (200-150 f. Kr.)

Kring 198 f. Kr. började Antiokus III sin militära kampanj för att ta kontrollen över Palestina från Egypten. Men medan han började på det så mötte han mer och mer motstånd från judarna som bodde där. En präst vid namn Mattatias från byn Modin vägrade böja sig och tillbe syriernas gud och det kom till väpnat uppror. År 167 f. Kr. dog Mattatias och ersattes av sin son Juda, som tog sig namnet Judas Mackabeus.

Under den mackabeiska eran kastades Judéen fram och tillbaka på grund av krigen mellan kvarlevan av det grekiska väldet, Syrien och Egypten. Arméer tog sig fram och tillbaka; syrierna kunde vara framgångsrika och andra gånger var det egyptierna. Om du vill ha detaljerad kunskap om denna period läs mitt häfte med samlade predikningar, *Teaching Series on the Prophet Daniel*.

Det fanns huvudsakligen fyra olika fraktioner av judar på denna tid: helleniserade judar som slöt sig till Syrien; judar som slöt sig till Egypten; judar som sökte hjälp hos romarna och mackabéernas hasider kända som familjen Hasmonéerna.

Mackabéernas blodiga kamp var över år 150 f. Kr. och de kommande tio åren blev Jonatan en politisk ledare och överstepräst i Jerusalems tempel.

ETT TILL SYNES OBEROENDE JUDÉEN

Mellan ca 140-63 år f. Kr. var Judéen en till synes oberoende provins som i själva verket hörde till Syrien. Både Syrien och Egypten kände av trycket från romarriket som expanderade österut och försvagade det grepp som Syrien hade över Judéen. John Hyrcan var den förste judiska ledare som tog sig titeln "konung." Hans råd kallades "Sanhedrin." Det var under denna tid de två politiska partier utvecklades i Judéen, av vilka båda omnämns i Nya Testamentet.

FARISÉERNA

Detta var ett parti som bildades av de skriftlärda med den politiska plattformen att det inte skulle bli någon expansion av nytt territorium samt ett strängt iakttagande av bibliska och talmudiska lagar.

SADDUCÉERNA

Detta var ett parti av sekulära judar som stödde konungen och bestod av de politiska ledarna för dagen, samt innehade politisk makt. De kom ursprungligen

från prästerliga familjer men utvecklade starka politiska ambitioner i syfte att erövra ytterligare territorier och återupprätta Juda rike.

EXPANSION AV JUDA

Jakobs tvillingbroder Esaus ättlingar bodde i ett område söder om Jerusalem som sträckte sig in i öknen som benämndes Iduméen. Det var aldrig en del av Israel och det var många krig emellan dem i århundraden. Konung Hyrcan erövrade Edom och tvingade dem att konvertera till judendomen eller dö. Så småningom blev dessa edomiters barn starkt påverkade av judendomen och Esaus förkastade släkt blev fullblodsjudar genom påtvingade konverteringar.

Konung Hyrcan gick även västerut och utvidgade sitt konungarike till att omfatta hela Medelhavets kustlinje med dess hamnar, i tanke att skaffa sig kontroll över handeln i väst.

Det är intressant att notera att folket som bodde här inte var judar, palestinierna inberäknade. Dessa kuvade folk uppmuntrades att ta emot judendomen och i andra generationen var de tämligen judiska.

Vi har nu etablerat som historiskt faktum från judiska och andra historiska källor att många människor som bodde i Judéen på Jesu tid var hedningar, som hade konverterat till judendomen. Landet Israel gavs till Abrahams ättlingar, inte till hedningarna. Därav kan vi förstå att konung Hyrcan byggde på ett rike utanför Guds vilja.

POLITIK OCH MORD

Johannes Hyrcan dog år 104 f. Kr. och hans son Aristobulus regerade i ett år. Hans första åtgärd som konung blev att arrestera tre av sina bröder och skicka dem i fängelse för att säkra sin position. Han lät två av dem svälta ihjäl och några månader senare lät han mörda den tredje brodern i palatset. Aristobulus dog av spritmissbruk och sjukdomar.

En överlevande bror, Alexander Jannai blev konung och regerade i 15 år och fortsatte kriget för att utöka Juda territorium.

År 89 f. Kr. började konung Jannai ett krig mot araberna i söder, och merparten av hans armé gick under. Fariséerna startade ett uppror mot honom när hans position blev försvagad där hemma, och hans soldater dödade mängder av civila som hämnd.

Fariséerna utövade en smutsig politik och begärde att den syriska konungen skulle komma och hjälpa dem att bli av med Jannai. Tusentals soldater från det fariseiska partiet gjorde gemensam sak med syrierna och konung Jannai besegrades och fick fly uppåt bergen.

En del av fariséernas soldater förstod att syrierna hade kommit dit för gott och tusentals lämnade den syriska armén och förenade sig med konung Jannai. Deras samlade styrkor besegrade syrierna och de fariseiska soldater som följde dem.

Konung Jannai tog ut hämnd på fariséerna under en bankett som hölls i palatset för sadducéerna, då han lät korsfästa 800 fariséer medan hans gäster åt och drack och såg på när deras ärkefiender dödades.

Konung Jannai bestämde på sin dödsbädd att hans hustru, Salome Alexandra skulle regera Judéen som dess drottning år 76 f. Kr. Hon avskedade alla politiska ledare från sadducéernas parti och ersatte dem med fariséer. Under hennes nioåriga styre tog fariséerna ut hämnd på sadducéerna och hatet mellan dessa två grupper växte i intensitet.

När du nu har fått veta detta, så förstår du bättre den tid då Jesus levde i Israel.

När Salome dog kröntes hennes äldste son Hyrcan till konung och han tog sig namnet Hyrcan II. Men hans broder Aristobulus tog hjälp av sadducéerna, skrapade ihop en armé och tågade mot Jerusalem. Hyrcan II tvingades avsäga sig tronen. Aristobulus blev inte bara konung utan tjänade också som överstepräst; han tog namnet Aristobulus II.

DEN ROMERSKA ERAN

Trots att Hyrcan II hade abdikerat, och Aristobulus äldste son hade gift sig med Hyrcans dotter Alexandra, fanns det ännu ont blod mellan de båda bröderna.

Vid denna tid i Jerusalem levde en idume som hette Antipater som var av "fin" familj och kom från det gamla riket i Idumeen. Han hade förbindelser med araber i Edom som hatade judarna. Antipater mötte Hyrcan II och sade till honom att han för ett visst pris skulle bilda en armé så han kunde störta Aristobulus II och upprätta ett rike åt Hyrcan.

Hyrcan II köpte Antipaters intrig och Aristobulus II tvingades fly till Jerusalem. Båda sidor förberedde sig för en lång belägring och vädjade till Rom om hjälp, utan att veta att Rom inte var intresserade av någondera av dem utan ville göra Judéen till en romersk provins som skulle styras från Damaskus i Syrien.

Den romerska generalen Pompejus, som hade hand om östern, fick en begäran från de båda bröderna om hjälp. Aristobulus II sände en kvist gjord av rent guld från templet till honom, medan Antipater förhandlade om Hyrcan. Antipater sade till generalen att om han skulle stödja Hyrcan, så skulle Juda komma att bli en romersk provins.

Men även en tredje part sändes till Pompejus från Juda, en delegation av fariséer, som vädjade till generalen att han skulle göra sig av med båda bröderna och låta Judéen styras av en överstepräst.

Medan Pompejus sade till de tre delegationerna att han skulle överväga deras framställningar, gav han sin armé order att tåga in i Judéen. Aristobulus II förstod att han hade blivit lurad i en fälla och flydde till Jerusalem, där han forskansade sig och sina trupper. Den romerska armén omslöt Jerusalem och påbörjade en belägring.

Aristobulus II kom underfund med att han inte kunde kämpa mot romarna och ville överlämna sig, men sadducéernas ledare vägrade ge upp och öppnade

stadens portar. En strid utbröt utanför Jerusalem med fariséer som stred mot sadducéer och Aristobulus II flydde över tempelområdet. Romarna bröt igenom tempelmurarna, gick in i staden och stormade templet. De visade ingen nåd och ca 12 000 judar dog den dagen, däribland de präster som skötte tempeltjänsten. Pompejus gick in i templet och vanhelgade det allra heligaste.

Pompejus avfärdade fariséerna och sade till Hyrcan II att han inte längre fick vara konung utan bara styra Judéen som en romersk provins och dela makten med Antipater som senare använde sig av situationen för att skaffa sig makt. Han blev familjen Herodes grundare och styrde Judéen på Jesu tid.

Fast Hyrcan II inte längre var konung, utan en "etnarch," ("tetrarch i King James Bibel, det betyder folkledare) hade han också rollen som överstepräst. Antipater och hans två söner, Fasael och Herodes var de verkliga härskarna. Fasael var guvernör av Jerusalem och Herodes guvernör av Galiléen.

Aristobulus och hans båda söner fick följa med till Rom, där de marscherade i paraden för general Pompejus seger när han återvände för att fira sin erövring av Judéen och Syrien.

UPPROR MOT ROM

En revolt bröt ut när det stod klart för befolkningen i Judéen att de hade blivit bedragna och nu fick betala skatt till Rom. Romarna slog hänsynslöst ner denna revolt och Antipater och hans söner visade ingen misskund utan avrättade så många judiska rebeller som de kunde.

Senare blev det inbördeskrig i Rom när Julius Caesar and Pompejus kämpade för att se vem som skulle bli nästa kejsare. Antipater tog Pompejus parti och för att försvaga Pompejus makt i öster släppte Julius Caesar Aristobulus fri och gav honom pengar till att starta ett krig mot Pompejus och Antipater i Judéen.

Eftersom alla politiska ledare är beroende av underrättelseverksamhet, gjorde Antipater upp en plan där han arangerade giftmordet på Aristobulus i Grekland *en route* till Judéen. Hans son Alexander blev också avrättad.

När Pompejus förlorade striden bytte Antipater och Hyrcan sida och fick jurisdiktion över alla judar med hemvist utanför Judéen som belöning.

Julius Caesar mördades år 44 f. Kr. och ett nytt inbördeskrig skakade Rom. Brutus och Cassius samtyckte till att Octavius blev Roms nästa härskare, han blev känd som Augustus Caesar (år 63 f. Kr. till 14 E. Kr.) Det var denne kejsare som härskade när Jesus föddes i Betlehem.

Antipater hade åter gått med på den förlorande sidan, men som god politiker utan skrupler gick han med en rekommendation från Hyrcan II för att träffa den nya härskaren, medan en delegation judar bad romarna att avlägsna Antipater från makten. Det var inget annat än smutsig politik och Antipater och hans söner återinsattes, medan en del av den judiska delegationen avrättades.

FLER BLODBAD

När väl inbördeskrigen var över i Romarriket, tog det ett antal år innan Octavius hade konsoliderat all makt i sin egen hand. En tid blev han tvungen att dela makten med två andra män och detta gjorde den romerska ockupationen av östern mycket svag.

Aristobulus II:s ende kvarvarande son Antigonus hade flytt till Persien som hade en stor judisk befolkning. När han förstod att den politiska och militära situationen hade försämrats för romarna i Judéen, fick han de politiska ledarna i Persien att sända en armé som skulle invadera Judéen och driva ut romarna.

Den romerska garnisonen i Judéen besegrades och Antigonus lurade Hyrcan II and Fasael in i sitt härläger för att förhandla. När Fasael fattade vad som var på gång begick han självmord, och Antigonus skar av öronsnibben från farbror Hyrcans öra och på så vis diskvalificerade han honom från ämbetet som överstepräst, därför att en överstepräst inte kunde ha några lyten. Hyrcan togs sedan österut av den persiska armén.

År 40 f. Kr. kom Antigonus till Jerusalem och utropade sig till konung över Judéen och överstepräst. Han tog sig namnet Mattatias och regerade i två år.

HERODES COMEBACK

När Antigonus inbjöd Hyrcan II och Fasael till fredskonferens vägrade Herodes gå på den och flyttade hela sin familj söderut till Negevöknen. Han lämnade sin familj i en befästning där och reste till Egypten för att träffa den romerske härskaren Antonius. Men han hade farit till Rom och Herodes tog ett skepp i vilket han reste till Rom.

Herodes togs väl emot av Octavianus och Antonius och de gick med på att göra honom till konung över Judéen. Han blev bekräftad av den romerska senaten och order gavs till det romerska militära ledarskapet i Syrien att de skulle skicka en armé till Judéen och ta kontrollen. Jerusalem belägrades i tre månader, och när den romerska armén tog sig in, blev det ett stort blodbad på judar.

Herodes bad romarna att sluta döda judar för att han skulle ha kvar några att regera över. Men Herodes hemställde dock en begäran om att Antigonus skulle bli avrättad.

HERODES REGIM

Herodes regim började 37 f. Kr. och skulle vara tills år 4 f. Kr. Eftersom de som gjorde upp kalendrar begick misstag, finns en diskrepans på ca sju år i räkningen och därför föddes Jesus i själva verket år 7 f. Kr.

Konung Herodes blev känd som "Herodes den Store" men det fanns inget stort hos denne man, han var en mördare, tjuv och han hatade Gud.

En av Herodes första gärningar var att mörda fyrtio av de namnkunnigaste sadducéerna och ta över deras egendomar och förmögenheter. Han använde dessa pengar till mutor åt de romerska officerare och soldater som hade dödat

dessa personer. Han hade en livvakt som beskyddade honom som bestod av judar från utlandet eftersom han inte litade på judar från Judéen.

Herodes led av förföljelsemani och kunde gå hur långt som helst för att beskydda sin makt som konung. Ingen i hans familj gick säker: Han mördade sin egen hustru, Mariamne, två söner, en svärson, Hyrcan II och många fler.

Han berövade Sanhedrin all politisk makt och både sadducéerna och fariséerna avlägsnades från den politiska makten och reducerades till "religiösa" partier.

Ett resultat av detta brutala förtryck blev att ett underjordiskt parti av rebeller växte fram som kallades "zeloterna."

När Herodes fick veta att den judiske Messias hade fötts i Betlehem, beordrade han att alla gossebarn skulle dödas som var två år och yngre.

Herodes den store, född cirka 73 f.Kr. död f.Kr. 4 tetrark (fjärdingsfurste); lydfurste under den romerske kejsaren över Galiléen, Samarien, Judéen och ytterligare några områden. Han tillträdde först som ledare över Galileen (omkr. 47 f.Kr.), och tio år senare fick han kontrollen över hela de nämnda områdena. Han utsågs till kung över Judéen av den romerska senaten 40 f.Kr. och regerade där till sin död 4 f.Kr. Herodesätten hade judisk-idumeisk bakgrund.

Efter Herodes den stores död delades hans rike mellan tre av hans söner. Herodes Antipas blev tetrark i Galileen och Perea, Herodes Filippos i Iturea och Trachonitis samt Herodes Archelaos i Judea, Samarien och Idumea. Iudaea kom dock strax att föras under romerskt direktstyre, under ståthållaren Quirinius.

Herodes den store blev känd som en god administratör och krigsman, men samtidigt var han maktfullkomlig och gick så långt i sitt intrigerande att han lät mörda medlemmar av sin egen familj. I Matteusevangeliet berättas att han kände sig hotad av ryktet om Messias födelse och därför lät avrätta alla gossebarn i Betlehem. Detta är den dag som i almanackan kallas Värnlösa barns dag, till minne av de barn han lät mörda. Detta är dock inte belagt i andra källor vilket kan förklaras med att det var en perifer händelse ur profanhistoriskt perspektiv. (Docent Tord Fornberg räknar t.ex. i sin kommentar till Matteusevangeliet att antal troligen understeg 20.) Den judiske historikern Josefus Flavius omnämner även hur Herodes dödade Johannes döparen och hur Gud straffade Herodes med en plågsam död på grund av dennes omoraliska leverne.¹

MESSIAS SKULLE KOMMA

Efter mer än 400 år av politisk labilitet, inbördes strider, revolter, krig och utan ledarskap så när som på skriftlärde och rabbiner som stred inbördes, var folket i Judéen totalt desillusionerade. Deras tro på Gud var försvunnen men de levde ett religiöst liv där fariséerna trodde på ett liv efter detta, medan sadducéerna sade att det inte fanns något liv efter döden och att Gud inte skulle utfärda några

¹ Encyclopedia Britannica, 2008

domar. De hade ett nytt tempel med dagliga offer, men det fanns ingen kraft eller hopp, bara ett gammalt religiöst system föreskrivet av Talmud och Kabbalan.

JESUS KOM SLUTLIGEN

Han föddes inte i Herodes palats eller som son till en av de framstående judiska ledarna, utan av en jungfru som var förlovad med en enkel snickare från Galiléen. Han föddes i ett stall; det var inte undra på att judarna hade det svårt att acceptera honom som Messias. **Matt. 1:18-25; Luk. 1:26-38**

JOHANNES DÖPAREN

Judar som höll sig till Gamla Testamentets profetior visste att Gud skulle sända en budbärare som skulle förbereda dem på mötet med Messias. **Mal. 4:1-6**

Efter att ha varit tyst i mer än 400 år, talade Gud till en präst vid namn Sakarias och hans hustru Elisabeth. **Luk. 1:5-25**

Gud bad inte judarna om lov för att sända Messias, inte heller konsulterade han religiösa eller politiska ledare; istället blev var och en bara informerad om att detta var vad som hände, med möjligheten att ta emot eller förkasta Guds erbjudande!

ANDLIGA HÄNDELSER

Gud tänkte inte låta judarna säga att de inget visste, och Messias födelse blev förkunnad på ett sådant sätt att människorna inte kunde förneka att detta var en stor andlig händelse. **Luk. 2:1-20**

Det förkunnades i templet. **Luk. 2:22-39**

Det blev känt för konung Herodes och alla politiska ledare i palatset. **Matt. 2:1-17**

Tolv år efter sin födelse besökte Jesus templet och eftersom han bara var ett barn förstummades dåtidens religiösa ledare av hans undervisning. **Luk. 2:42-52**

Judarna på Jesu tid sökte en Messias med övernaturlig kraft som skulle samla judarna så att de kunde driva ut romarna och upprätta ett jordiskt konungarike som på Davids tid. Jesus passade inte in på deras förutfattade idéer om en Messias.

FÖRBEREDDE VÄGEN

Ca 30 år efter Jesu födelse beredde hans kusin Johannes vägen för Jesus och orsakade stor uppståndelse i Judéen. **Matt. 3:1-12**

Du kanske förstår hur folket tänkte när de frågade om Johannes Döparen var Messias. **Luk. 3:1-15**

När Johannes introducerade begreppet "dop i den Helige Ande och eld," hade folket ingen aning om vad det var han menade. **Luk. 3:16-18**

SAMMANFATTNING

Familjen Herodes, ättlingar till Esau, förkastade tanken på en gudomlig Messias. Varje jude som hävdade att han var Messias söktes upp och dödades.

Sadducéerna trodde inte på uppståndelsen ifrån de döda och därför var en Messias värdelös för dem såvida han inte blev en samtida jordisk furste och slängde ut romarna.

Fariséerna trodde på ett liv efter döden och en Messias kunde för dem vara två olika saker: en man som skulle driva ut romarna och en som skulle upprätta ett heligt judiskt konungarike på den här jorden där de skulle regera jämte Messias.

Vanlig folk var förvirrade och förstod inte att någon måste dö för deras synder och att man behövde omvändelse, ånger och ett heligt liv. De var som får utan herde. **Matt. 9:35-38**

VEM ÄR JESUS FÖR DIG?

Kom ihåg, det är inte så viktigt hur du börjar din bana som frälst, men det är viktigt att du avslutar den rätt!

HAR DU ETT ÖRA ATT HÖRA MED?